

rekte forhandlinger kunne optages mellem Israel og araberstaterne gennem 3 blandede jødisk-arabiske kommissioner til behandling af de af ham nævnte tre hovedspørgsmål.

Den danske repræsentant i udvalget, Aising Andersen, udtalte den 2. december på delegationens vegne en påskønnelse af mæglingskommissionens arbejde, men beklagede samtidig, at der i de fire år siden dennes oprettelse endnu ikke havde fundet direkte forhandlinger sted mellem parterne, hvilket var den eneste måde at få de herskende uoverensstemmelser løst på. Han gav endvidere udtryk for den danske regerings ønske om at se en for begge parter tilfredsstillende ordning tilvejebragt og udtalte håbet om atter at nå til de fredelige og ordentlige forhold, hvorunder jøder, arabere og kristne havde levet sammen i Jerusalem i tidligere tid. Han fremhævede til slut FNs medansvar i spørgsmålet og nødvendigheden af at optage nye direkte forhandlinger. Programmet for disse måtte fastsættes af parterne selv, men man måtte påskønne et eventuelt initiativ til at komme ud af den nuværende stilstand.

Den 3. december fremsatte Afghanistan, Iran og Pakistan et selvstændigt resolutionsforslag, der senere fik tilslutning fra Indonesien og betegnedes som 4-magtsforslaget. Den 4. december fremsattes 3 forskellige latin-amerikanske forslag til 8-magtsforslaget.

Medens diskussionen fortsattes i udvalget, optoges private forhandlinger mellem forslagsstillerne til 8-magtsresolutionen og de lande, som havde stillet ændringsforslag til denne. Desuden forhandlede med de 4 lande, der havde stillet det andet selvstændige resolutionsforslag.

Forhandlingerne førte til enighed mellem de 8 lande og 7 latin-amerikanske lande, således at der kunne forelægges et revideret resolutionsforslag og ændringsforslagene trækkes tilbage. Det nye forslag havde underhånden fået tilslutning fra medlemmerne af mæglingskommissionen for Palæstina, ligesom man vidste, at Israel ville være indforstået. Derimod havde det ikke vist sig

muligt at opnå forståelse med de fire forslagsstillere til det andet selvstændige resolutionsforslag om, at forsamlingen påny skulle bekræfte sin resolution af 26. januar 1952. Dette kunne de 8 forslagsstillere ikke acceptere af hensyn til Israel.

Den 9. december erklærede Iraks udenrigsminister, at den nye 8-magtsresolution var så uklar, at dens vedtagelse ikke ville betyde afspænding, men tværtimod forøget spænding. Han opfordrede derfor de 8 forslagsstillere til at trække resolutionsforslaget tilbage og erklærede sig rede til at foreslå sagen taget af dagsordenen. Israel udtalte sig imod dette, og såvel forslagsstillerne som de latin-amerikanske lande, der oprindeligt havde stillet ændringsforslag til 8-magtsresolutionen, var enige om ikke at trække resolutionen tilbage.

Iraks repræsentant forfulgte ikke tanken videre; men i stedet fremsatte Syrien forslag om en særlig resolution gående ud på at anmode Den Mellemløselige Domstol i Haag om en rådgivende udtalelse vedrørende Palæstina-flygtningenes retsstilling.

Den påfølgende afstemning gav til resultat, at 8-magtsresolutionen godkendtes med 32 stemmer (herunder de nordiske lande) mod 13 og 13 passive. Alle øvrige fremsatte forslag forkastedes.

Udvalgets beretning vedrørende mæglingskommissionen for Palæstina og dens arbejde kom til behandling i plenarforsamlingen den 18. december, hvor der skete en afgørende omgruppering af stemmerne, således at det til 8-magtsresolutionens vedtagelse nødvendige to trediedels flertal ikke blev opnået. 8 latin-amerikanske lande, der i udvalget havde stemt for resolutionsforslaget, afholdt sig fra at stemme i forsamlingen, og 7 lande, deriblandt østblokken, der i udvalget havde afholdt sig fra at stemme, stemte nu imod i forsamlingen. Omslaget stod muligvis i forbindelse med en udtalelse af Israels premierminister om, at Jerusalems status var afgjort og ikke ville indgå i arabisk-israelske forhandlinger.